

Ана Бојановић

ТРИ СНА

1.

Враћала се с посла. Град је био узаврео, огрнут измаглицом тридесет и нешто степени. Скренула је са прометне саобраћајнице у попречну улицу. Учинио јој се да се обрела у другом граду. Као умочена у тишину, улица је била без пролазника, замрачена дрворедом липа чији мирис ју је нагонио да халапљиво удише.

Изненада је, на степеништу једне куће, спазила девојчицу. У хаљини боје сунцокрета, са воланима, деловала је попут цвета изниклог из старих опека. Седела је погнуте главе, лупкајући ципелицама о плочник и мрмљајући. Емилија је села крај ње. Тек сад је приметила да девојчица држи нешто.

„Шта ти је то?“, упитала ју је.

„Детелина са четири листа“, одговорила је девојчица, не погледавши је. Међу прстима вртела је стабљику на којој су се обртала три листића.

„Али ту нема четири, већ три листа“, исправила ју је Емилија.

„Има, четири, зар не видиш?“ Девојчица јој је унела листиће у лице и упутила јој прекоран поглед.

„Да ли знаш по чему је позната детелина са четири листа?“

„Знам... Доноси несрећу...“

„Несрећу? Не, детелина са четири листа доноси срећу!“

У том тренутку зачула је како је неко дозива. Пробудила се.

2.

„Детелина са четири листа доноси срећу...”, мрмљала је, једном ногом још у првом сну. Стајала је у реду у експрес-ресторану, премештајући се с ноге на ногу. Одмеравала је металне посуднице с куваним јелима иза стакленог заклона. Девојка која јеј послуживала имала је косу немарно увезану у коњски реп. Креће се као да се налази пет метара испод површине воде, размишљала је Емилија, осећајући како јој кап зноја клизи низ леђа.

Иако није била склона испадима, нестрпљење је покуљало из ње.

„Може ли то мало брже? Па немамо времена да чекамо читав дан!” Испред ње стрпљиво је стајао високи младић, прекрштених руку. Кошуља боје индига приањала му је уз вижљасто тело. На потиљку су му се сусретала два таласа смеђе косе.

„Преко прече – наоколо ближе”, промрмљао је, напола окренувши главу ка њој.

„Мени кажете?”, обратила му се.

„Баш вам се жури, је л’?”, упитао ју је.

„Да, журим на воз, закаснићу”, одговорила је, слегнувши раменима.

„Доћи ће други... Знате ли где се једино стиже на време?”, упитао ју је.

„Не...”, невољно је одговорила.

„У мртвачки сандук.”

Насмешио се, уживајући у њеном збланутом изразу.

3.

Пожелела је да га ошамари. Истог часа зачула је како је неко дозива. Пробудила се. Срце јој је тукло. Стискала је песнице. Уплашила ју је тишина без одјека. Са улице није допирао никакав звук, упркос одшкринутом прозору. Погледала је око себе. Дигитални сат на сточићу показивао је четири сата и три минута. Зачула је глас неке ноћне птице. Ово је сигурно славуј, помислила је. Такође је помислила како пред зору заспи и најтежи болесник; и самртник. Заспала је и она, поново.

4.

Седела је у библиотеци и прелиставала речник филозофских појмова. Позно јесење поподне оптакало је сивом измаглицом прозоре Универзитетске библиотеке. Потражила је погледом познато лице у просторији, али није га било. То јој се учинило необично, јер је овде била редован посетилац у протеклих безмало пет и по година. Студи-

је историје остављале су барем стотинак седих и барем педесетак познаника. Није била сигурна шта тражи, али пребирање по објашњењима појмова причинавало јој је задовољство. Читала је о агностицизму, па о анимизму. Невидљивом путањом кажипрста подвлачила је сваки ред који би јој деловао значајно, као да утабава стазу памћења. Одједном је, међу корицама књиге, набасала на уметнути лист. Деловао је старински, попут пергамента. Помирисала га је. Подсетио ју је на саће и мастило. Покушавала је да проникне у смисао збијених редова, али није успевала. Речи непознатог језика шепуриле су се у непрозирности значења. Окренула га је. На полеђини, изненађена, угледала је кратку поруку: „Емилија, дођи!”

5.

Из омамљености пренуло ју је комешање око ње. Покретне слике још су јој се смењивале пред очима. Чула је шкљоцање браве, ужурбане кораке и непознате гласове. Отворила је очи. Брижни погледи медицинског особља били су упрти у њу.

„Пробудила се...”, неко је рекао. „Госпођице Емилија, како сте?” упитао ју је исти глас. Доктор, који је седео покрај ње, био је плавокос, са стетоскопом око врата.

„Где сам то?”, упитала је.

„Смирите се. У болници сте, доживели сте саобраћајну несрећу... пре непуна два месеца...”, рекао је, обавијајући јој траку мерача крвног притиска око мишице.

„Како се осећате?”, упитао је пошто је завршио мерење, задовољног израза лица.

„Добро сам... Сањала сам нешто...”

„Претпоставили смо”, климнуо је главом. „ЕЕГ апарат од синоћ је у три наврата забележио израженију активност ваших možданих таласа, па смо очекивали да се ускоро пробудите из коме. Знате ли изреку да је сан брат смрти? Код вас су, напротив, снови означили повратак у живот. Сећате ли се било чега?”

Заустила је да одговори, али зачула је како је неко дозива: „Емилија, дођи!”

6.

Такси се зауставио на прометној улици крај железничке станице. Журно је изашла, а потпетица јој се забола у меки асфалт. Неће се лако кретати са две крцате путне торбе. Гласови пролазника зујали су око

ње попут пчела у кошници, праћени буком аутомобила и аутобуса. Одједном, зачула је мушки глас: „Емилија, дођи!” Уз ивичњак са друге стране улице спазила је три прилике. Високи, смеђи младић у тамноплавој кошуљи дозивао ју је руком. Крај њега је стајала девојчица у жутој хаљиници с воланима. Махала јој је, држећи нешто ситно и зелено. Покрај њих је стајао плавокоси младић у белом, који се једва приметно осмехивао. Спустила је торбе и без размишљања крочила на улицу, када ју је заслепио одблесак сунца с нечијег ветробрана.